

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára

házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 6 frt. — kr.
Fél évre 3 frt. — kr.
Negyed évre 1 frt. 50 kr.

Hirdetmény a bélyegdíj felül, minden három hasábos petitsor: Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 kért ígattatik be.

Lapunk számára hirdetéseket felvesznek **Budapest**-
ten: Hasenstein és Vogler, Lang L. és társa, Weisz Móricz.
Bécsben: Oppelik L. és Mosse Rudolf.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden szerdán és szombaton.

85. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) ezimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmertelen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Gazdasági viszonyainkhoz.

A jelen szomorú anyagi viszonyok közt azon tényezőkről kell gondoskodnunk, melyekkel a jövőben vagyoni hanyatlásunkat helyreépíthatjuk s önmagunk sorsán segíthetünk.

Hazánkban még mindig a földművelés van előtérben, ez képezi állami vagyonosodásunk egyik legkiválóbb alapját. Szükséges tehát, hogy addig is meg egyesült erők működése az ipar fejlődését előmozdítsa s többé nem csupán földművelő, hanem egyszersmind iparos állam is leszünk — a földművelés fejlesztéséről gondoskodjunk, mert azon alapokon, melyen még a régi rendszer szerint álltunk — továbbra már nem maradhatunk. Haladnunk kell.

Az európai művelt államok nagyrésze a mi földművelési rendszerünket már messze túlhaladta. Ezeknél sokkal kisebb területen, sokkal nagyobb anyagi haszon hozatik elő; holott nálunk a kisebb ugynevezett urigazdaságok nemcsak hasznot felmutatni nem tudnak, hanem naponkint enyésznek, bukának. Nálunk csak úgy amugy a kisebb parasztagazdaságok vagy a nagyobb uradalmi gazdaságok léteznek. Ily állapotok mellett mi nem maradhatunk, mert ezen helyzet anyagi bukásunkat nagyon gyorsan elősegítené. Ha külföld művelt államaiban a kisebb gazdaságok birtokosai nemcsak hogy megélhetnek, de még anyagi jólétnek örvehetnek, gazdaságuk virágzik, nálunk hol annyi előny működik közre, még inkább virágozhatnak az ily kisebb gazdaságok. A hiba tehát főleg a gazdaságok kezelőiben

rejlik, nem a föld minőségében s más egyebekben, hanem főleg és kiválól a kisebb gazdaközönség helytelen eljárásában keresendő. Például a kisebb gazdasággal bírókra utalunk, mert hiszen bármelyik államban is, ez létezik legnagyobb számmal.

Anyagi viszonyaink előmozdítása tekintetéből tehát segíteni kell, még pedig önmagunkon Külső beavatkozásra ne szoruljunk, mert az nemcsak ritkán szokott bekövetkezni, de ha bekövetkezik is keserű vége van. Segítsünk önmagunkon. Tanuljunk egyszer már saját lábunkon járni, nem mindig csak úgy vezetessük magunkat.

Ha sokat tartunk arra, hogy par excellence földművelő nép vagyunk, ne elégedjünk meg a pusztá elnevezés hű dicsőségével, hanem a tettek mezején is vivjük ki azt, s tettel is megmutassuk, a mire oly büszkék vagyunk. Először is gazdaközönségünknek kellene kilépni a működés terére. Saját érdekükben szükséges ez, mert hisz ha ők nem tesznek önérdékükben, ugyan kik tennének mások! Gazdaközönségünk — áttérve most kiválól megyei viszonyainkra — nagyon kevés érdekeltséggel viseltetik a közügyek iránt, de nemcsak a közügyek, de saját ügyei iránt is. A közép s kisebb gazdaságok kezelői vajmi kevés gondot fordítanak arra, hogy a haladó korral minden tekintetben lépést tartsanak, inkább a régi megszokott uton haladnak, mintsem bármily bár előnyös újítást tennének, haladnának. Gazdaközönségünk ezen érdektelensége mellett egyik legfőbb hibája az össze nem tartás. Pedig ha valaha állt, ugy most igaz a latin közmondás: „concordia parvae res cres-

cunt.” Összetartást hiába keresünk nálunk. A gazdaság fejlesztésére a gazdasági egyletek kétségkívül fontos szerepet visznek s nagymérvben és jótékonyan hathatnak arra; mert a kölcsönös eszmecsere, a nézetek, tapasztalatok közlése igen nagyban előmozdítaná az okszerű gazdálkodás fejlesztését. Ez hiányzik hazánkban sok helyt s ez hiányzik nálunk is. Itt keresendő főleg a gazdaközönség érdektelensége, nem akar rovodó közömbösségénél fogva egyesült erővel önmaga hasznára közrehatni.

Az érdektelenséget, az össze nem tartást a gazdasági egyleteknél látjuk s tapasztaljuk leginkább. A gazdasági egyletek pedig gazdasági viszonyainkon lényegesen segíthetnének, a mennyiben mindazon czélszerű módszereket s haladást, melyeket a kultur államoknál tapasztalunk — meghonosítanák. Szégyen ránk nézve, hogy mint főleg földművelő országban a gazdasági egyletek, a gazdasági szellemi s egyszersmind gyakorlati élet eme központjai csak itt-ott léteznek.

Különösen s z é g y e n megyénk s városunkra gazdasági egyletünk furcsa állása, mely mint Mahomed koporsója ég, föld — ez pedig lét s nem lét között van; mert bár három évi cyclusa lejárt nem oszlott fel, de újra meg sem alakult. A mi gazdasági egyletünk szomorú állapota pedig nem az egyletek alapfeltételét képező anyagi erő hiányában keresendő, mert hisz 11 ezer forint vagyona van, hanem egyedül megyei gazdaközönségünk legnagyobb mérvben rovodó közömbösségének tulajdonítandó.

Gazdatiszti közönségünk még csak pártolja ezen

TÁRCZA.

Haidé története.

— Irta: Szűts Miklós. —
(Folytatás.)

A táncvigalom.

Büneink mulatsággá válnak és mulatságaink bünökké.

„Ne említse a küzdelmet hercegné. Tehát nagy küzdelmet állt ki? Épen ez a küzdelem bizonyította be, hogy micsoda erősebb, az emberhez vagy a rang és vagyonhoz való ragaszkodás?”

„És én hát mindig ilyen maradjak; ha egyszer találkozom férfival, ki a mult minden édes emlékének s egész egyéniségének erejével tudna ily fölületes életből kiragadni, az sem nyújt segédkezést?” mondá a hercegné majdnem szomorúan.

„A szellemeket földidzni könnyű, de elítzni őket, csak az nehéz. Ön nem menekülhet többé az élettől, melyet visz, legfőlebb egy iszonyu bánat árán.”

„Higye meg úgy bánt az az üresség, melyben mozgok, bánt évek óta. Csak most adj nekem egy embert! így imádkoztam gyakran Istenhez, de nem hallgatott meg. Ezt az egyhangu mulatozást, estélyről estélyre, színházba, bálba úgy meguntam.”

„S ha ismét az ellenkezőt elné, ismét megunná azt. Unalom és multság, e kettő körül fordul meg élete. Valamit birni: unalom, valami után kaczerkódni: multság. S amint elérte, amit kíván, egyszersre más színben tűnik föl s megszűnik kedves lenni.”

„Nem eresztsem el ez utolsó alkalmat,” mondá a

hercegné. „Ha arra kárhozzatnak, hogy csak apró érzésekkel játszsam: óh gonosz leszek ezután, még ezerszerre gonoszabb mint valék.”

„Ez nem lehet nekem többé büntetés, ez csak bizonyosság volna, hogy minden szavam igaz volt.”

„Óh —” kiálta a hercegné, de e szavaknál tánczra kérték; hosszu tekintetet vetett Kenealyre, mely eleinte gyöngéd volt, majd büszkén ragyogó, végre dacos göggel fordult el tőle. Röptül tánczosa karjai közt s vissza sem nézett többé.

E pillanattól fogva vidorabb, játszóbb, csapongóbb volt mint bármikor. „Ez rossz jel” gondolá a marquis és sötét tekintettel kereste Kenealyt.

Ez épen akkor lépett Haidéhoz, kivel sokat tánczolt ez este, de keveset beszélt. A végtelen számalom ép oly elfoglaltá tette őt, mint a végtelen szerelem amazt. Oly gyöngéd és mély érzelmet sejtett itt, melyhez hozzányulni sem mert. De alig hogy Haidétől távozott Kenealy, meggyült baja a marquis-val. Ez kerekben belékött.

„Mi nem férhetünk meg egy teremben.”

„Azon könnyű segíteni,” szolt mosolyogva Kenealy, „ön elmogy.”

„Vagy elmenesztem önt,” felelé marquis haraggal, „felelősségre vonom, még pedig azonnal.”

„Bocsánat marquis, ez egyszer ezt nekem kell átengednie,” szolt meg mögöttük egy hang.

Csodálkozva fordultak hátra mindketten.

„Ah, ön az, herceg?” kiálta a marquis legnagyobb meglepetés hangján. Kenealy pedig rá nézett, meg újra rá nézett és szemét rajta feledte. Megfoghatatlan! Ez más és mégis az. Ő barna volt, ez szőke, az izmos erős, ez gyöngéd termetű, ideges; és mégis

van tekintetében, arcának kifejezésében valami, mintha csak abból ültették volna át ő belé.

„Uram” mondá ez határozottan, de nagyon szeliden, „csak néhány szót szólok önnel, és meg fogja érteni, hogy valóban szörnyű felelősséggel tartozik nekem. S én megesküvém, még atyámnak betegágyánál is másodszer megesküvém, hogy a felelősséget számon kérem öntől.”

A herceg a mellékterembe vonult Kenealyval, hogy a figyelmessé vált körülállók ne zavarhassák be szédüket. Alig pár percz múlva visszajöttek. Kenealy hozzám sietett.

„Szeretem, hogy így történt,” mondá, „könnyebb nekem érzem magamat, mióta remélem, hogy bűnömnek büntetése is lesz. Megtesz egy baráti szolgálatot? Jöjjön most velünk. Legyen segédem.”

„De ily hamar.”

„Azonnal. Nem tűr haladékot. Ez a nervózus herceg bátor ember, nemhiában öcsese a másoknak, Bátor és nemesszivű egyuttal; azt látom inkább akar halni, mint ölni, mert szerencsétlen. De e részben terve nem sikerülend.”

A herceg meg a marquishoz ment. Egy tanuval beérte mindegyik, nem volt idejük többet keresni. Gyorsan haladtunk le a lépcsőkön, még csak két kocsis volt ott, egy zárt s egy nyitott. Éjjel után három óra lehetett. Süvöltő hideg szél csapott barátságatlanul nyakunk közé.

Az ég oly sötét barátságatlan, künn gyors, szakadó eső omlott alá egyhangu zörgéssel fázódva bujtunk a zárt kocsi teteje alá, megsem álmodva, hogy talán fél órával később utunkat gyenge nő, kinek a

egyletet, de főleg a közép és kisebb birtoku gazdák közönség még tudomást sem szerez róla. Akkor midőn politikai okok összetartást követeltek, akkor fennállt és virágzott, mihelyt szabadabb korszak beállott, azonnal feloszlásához kezdett sietni, mignem a jelenlegi helyzetbe jutott, s midőn sem nem él, sem meg nem hal — azaz csak teng.

Az ily állapot mellett gazdasági viszonyainkon nem segíthetünk úgy s oly mérvben, mint tekintve anyagi hanyatlásunkat segíteni kellene, de egyszersmind, ha így haladunk hátrafelé, jobb időket alig ha jósolhatunk nemzetünknek az anyagi téren.

Ne hagyjuk el ezért ily mérvben magunkat, hanem megmutatva külföld előtt is életrevalóságunkat tömörüljünk anyagi gyarapodásunk elősegítésére. Gondoskodjunk minden tekintetben gazdasági állapotunk fejlesztése felett.

Az imént elmondott elmékedés azon jó szándékból adatott elő, hogy szakértő gazdák közönségünk a felvetett tárgyat figyelemre méltatva — szőljön a dologhoz. Tisztázzuk az eszméket e fontos téren, mert haladásunkat csak ezáltal mozdíthatjuk elő. — Szóljanak e tárgyhoz minél többen, fontos tárgy az, mely megérdemli a minél nagyobb mérvű fejtegetést és vitát.

Sz.

Barkóczy Rosty Zsigmond

— † 1875. október 17-én. —

Megyénk s városunk történelmének egy jeles veterán bajnokától fosztott meg bennünket e hó 17-kén a kéréthetlen halál Rosty Zsigmond személyében. Megdöbbenéssel vettük a hírt, midőn a kitérő képzettségű s szép tudomány ismeretekkel bíró férfi elhunytáról értesültünk. Megdöbbenéssel, mert igen kevés azoknak száma, kik megyénk s városunk multját, a történelmi adatokat oly jól, oly kimerítőleg ismerték mint ő, s fájdalmas ránk nézve, ha e kevesek száma is napról napra gyérül.

Barkóczy Rosty Zsigmond született 1811-ben febr. 2-án Székesfejérvárott. Előkelő szülőktől s a megyei élet terén mindig szép szerepet vitt előkelő családból származott. Az iskolai pályáját befejezve a nyilvános téreni szereplését 1832-ben kezdte meg, mely évben Fejérmegye tiszteletbeli aljegyzője lett; 1836-ban szolgabíró, 1840-ben rendes aljegyző volt. A megyétől megválvá a hétszemélyes táblához ment, hol több ideig hivataloskodott. 1848-ik évben igen bátor honvédtüzér főhadnagy vala s különösen kitértette magát a pákozdi csatában. Megemlítendő még, hogy a komáromi capitulatio alkalmával egyike volt azoknak, ki a váron kívül levő s a capitulatioán részt nem vett honvédek érdekében felszóltat a vár feladási feltételek szerkesztése alkalmával. A szabadságharc lezajlása után visszavonult a közcset teréről s kiválólag az irodalommal foglalkozott. A hatvanas évek alkalmával beállt politikai mozgalmakban élénk részt vett. 1865-ben pedig megyei levéltárnoknak választott meg. 1867-ben ezen állása megszűnővén azóta csendes elvonultságban élt halála

szereltem egy hős bátorságát adja, a nyitott kocsin ugyanily szélben fogja megtenni.

A herceg megmondta a kocsinak a helyet, melyen szolgálja a pisztolyokat s egyéb szükségletet előre készen tartotta.

Előndulánk, kettő közülünk azon reményben, hogy az utolsó utra.

„Mi történt ez alatt ott fönn?”

Távolittünk csakhamar fölött Haidének. Kérdéseire először határozatlan, de eléggé aggasztó feleleteket kapott. Később újra megjelent Hoffmann s kárörvendő arca rosztat sejtetett.

„Őn kérte, hogy a bábra eljöjjön Kenealy? Nos tehát: megölte azt, akit szeretett.”

„Az istenre, mi történt?”

„Látja ott azt a szép aszszonyt?” Kérdé Hoffmann, „látja mily édesen mulat? Nos tehát, most áll Kenealy férjének pisztolya előtt.”

„Őn tette ezt? Óh!” De nem volt idő siránkozásra. Haidé egyszerre eltűnt Hoffmann mellől. Útálta még közellétét is e fondorkodónak. „Csak most adj erőt Istenem!” sóhajtá.

Egy fiatal ember jött vele szemközt.

„Óh uram megtesz-e nekem egy nemes szolgálatot?”

Az ifju bámuló szemmel meresztett rá. „Parancsoljon, akár ezert.”

„Először igérje becsületére, hogy vagy semmit sem fog tenni, vagy egészen utasításom szerint.”

„Legyen; igérem.”

Haidé lehuzta a nagybátyámtól kapott gyűrűt. „Ime e gyűrű. Negyedóra múlva adja át Dönhoff úrnak. Kérjen bocsánatot halálanságomért. Életemben

napjáig. Ez volt röviden összefoglalva a közélet teréni szereplése.

Az irodalom terén szereplése termékenyebb s fontosabb főleg megyénk s városunk multját illetve. Az irodalom terére 1832-be lépett, tehát épen akkor, midőn megyei t. aljegyző lett. Első műve volt: „Katicza vagy a budentini falúreg.” Történeten épült hős dráma 4 felvonásban. 1832-ben Pesten jelent meg gróf Cziráky Antalnak ajánlva. Ezen műve után hosszú sora jelent meg a kisebb nagyobb nagy tanulmányokkal, szigorú kritikával írt s a történelmi kútfők ismeretében ritka jártasságot tanúsító cikkeknek. Írt a „Jelenkor” és „Társalkodó” című lapokban. 1845-ben Pannonia térképét (a 3-ik százból) nagy szorgalommal elkészíté. 1848-ban Mérey Mórral hírlapot alapított és szerkesztett. A forradalom után az ekkor megjelent lapok s folyóiratok nagy részében dolgozott. 1856-ban a „Tatárjárás történelmét” írta meg s adta ki; mely a kritika által igen kedvezőleg fogadtatott s elsőbb rangú történelem által is nagyra méltatott. 1863-ban politikai röpiratot írt. 1867-ben mint megyei levéltárnok „Rajzok Fejérmegye multja és jelenéből” cím alatt egy 84 lapra terjedő kis füzetet adott ki; melyben megyénk történelméről írt sok érdekes adatot hozott fel. Történelmi cikkekkel írt a helyben megjelenő „Székesfejérvár”, „Fejérmegyei közlöny” és „Vértesalja” című lapokban. A „Székesfejérvárnak” az utóbbi időkig munkatársa volt. — Ezek azon művei, melyek nyomtatásban a nyilvánosság előtt megjelentek. Ezen művein kívül kéziratban megvan „Székesfejérvár város története” a legrégebbi időktől napjainkig, megvan „Fejérmegye története” a legrégebbi időktől Mária Teresiáig. Mind a két mű a történelmi adatok lelkiismeretes feldolgozásával, szép kritikával s nagy történelmi ismeretekkel van megírva. Ezen művekre nézve figyelmeztetjük a boldogult családját, miszerint emlékének fognak tiszteletet adni, ha ezek azon nagybecsű művet a nyilvánosság elé bocsátják.

A boldogultnak igen szép könyvtára volt nagyrészt történelmi — és több most már nehezen megszerezhető történelmi művet tartalmazott. Irattára a XVI. századból számtalan ritka eredeti magyar kézirat foglalt magában. Ezen drágabecsű művek hű megőrzését nemcsak a boldogult emléke iránti tisztelet, de a hazai történet érdekében is ajánljuk a családnak.

Rosty Zsigmonddal a régi idők veterán bajnokán kívül tehát, megyénk s városunk egyik derék, szép műveltségű s nagy történelmi ismeretekkel bíró lelkes fia szállt sírba.

Érzékenyen sújtá a csapás nemcsak családját, de nehezen sújtá egyéb tisztelőit. A kegyelet adóját rójk le a jeles férfi emléke iránt akkor, midőn működéséről bár röviden — mint tisztelői megemlékezünk; részletesen szólni történelmi munkálkodásáról történelmi s régészeti egyetünk feladata leend. Béke lengjen a jeles férfi porai felett!

Valami a demokratiáról.

A jelenkor egyik divatos eszméjéről akarok szólni. A demokratiát mint a haladás fogalmát tűzik a szónokok, és államférfiak zászlóikra, és a szabadság-egyenlőség, testvériség korszakában a demokratiára központossítatik az államok alapja, és a törvények szelleme.

először távozom a nélkül, hogy kérdeném; de ő vissza tartana s itt gyors segélyre van szükség. Megteszi?”

„Meg, istenemre, soha nem feledem bizalmát,” hebegé az ifju. De utolsó szavait Haidé már nem hallotta.

Az ifju még egyszer utána futott. „Istenért agyonfázik, meghül, levezetem a lépcsőkön.” De a fehér ruha már a lépcsőn lebegett. „Köszönöm,” s a szép leány eltűnt.

Belépő köpenykeje fódte csak vállait, nyaka köré kis shawl volt tekerve. Eddig van.

A kapu alatt egy nyitott kocsi vonult meg. „Nem látta előbb távozni a herceget?” „Parancsára igen.” „Tudja hová mentek?” „Hallottam a parancsot.” „Gyorsan utának.”

Megtévelyült? Kérdé a kocsis bémész tekintete. „Hiszen szakad a zápor, hideg szél fú.”

„Mindégy, nincs idő. A sebes eső hamar eláll. Óh ne tartóztasson jó ember, dúsan jutalmazom.”

A kocsis vállat vont, lovai közé csapott és be a hűvös éjbe, a zuhogó esőbe. Elindult, valóban utolsó utjára. Az eső elállt hamar, midőn már átmedvesíté. Ekkor a hűvös szél karolta át gyöngéd természetét, játszadozott éjsötét hajával. A szél tette az előbbi esőnek minden cseppjét gyilkos méreggá; épen amikor hideg, csontos kezével letörölte, főlészárította e cseppeket. Az éj kegyetlenül bánt el királynéjával.

A mulatság vígan folyt tovább, sokan oly édesen érezték magukat. Mi szép az élet, mily édesek vágyai! Csábos ingerei át meg átfonják lelkünket s örökre szeretnénk ez ölelésben keblére tapadni.

(Vége következik.)

Elmélet, üres csalódás és álomkép az egész, melynek czége alatt az elvek tömkelege és azok számos árnyalata fejlődik ki s a politikai téren igyekezik magát érvényesíteni.

De az európai demokratiáról szólni nem akarunk, melyet a diplomaták két éli fegyvernek is használnak, hanem sietünk a hazánkban uralkó democatia fogalmát elemezni. Nálunk az aristocratiát a democatia ellentétének tartják, s azok kik ez utóbbinak hívei eo ipso az előbbinek elleni és ez azon gordiusi csomó melyet megoldani, és e tekintetben a felőgást is tisztázni kell.

Egy lángész feladata lenne a democatia nemes törekvéseit a társadalmi térré átvinni, s azt ott meghonosítani.

A mi népünk parexcellence aristocraticus, mert még nem mindenki democatia ki annak hiszi, és valja magát. Ismerünk aristocratákat kik születésüknél fogva ez elnevezésre jogosultak, mégis a szó legvalódiabb értelmében nem csak szavaik, de tetteikben is democatrák, valamint hány híres democatia a szó szoros értelmében aristocratia.

A democatianak még nincs hazája — meg a legszabadabb föld területén Columbus és Vasinghton hazájában is a pénzaristocratia és a tekintély uralkodik.

De elemezzük a democatia fogalmát. Ezen fogalom minden szép és nemesnek összesítése. A jellem szilárdság, becsületesség, igazi honszeretet, türelem, alapos nyelvtudás, s embertársaink őszinte becsülése, saját értékünk tisztá öntudása egészít ki a nemes democatiai fogalmat. És ha a fentti tulajdonokkal bíró egyéniségekből állana társadalmunk nagyobb része, úgy mondhatnánk, hogy a democatia államában élünk.

Mai napon még a kaszt szellem uralkodik, egyes nagy lelkek törekvése mutatkozik a democraticus mozgalmakban, de a jövő képe sokkal ragyogóbbnak látszik a minden nemes és jóra fogékony nemzetünk életében. Történelmünk igazolja ebbeli reményemet és adja Isten hogy a társadalomban fennálló chinai falak nemzeti alkotmányunk ezred éves ünnepeire le omoljanak, s aristocraticus jellegünk öltse magára a nyit democatia képét, és a nemzet zöme rang vallás, nemzetiség tekintete nélkül mint a szabad hazának honpolgárai, és valódi democatiai a haza szeretetben tündököljenek, és a szabadság élvezetére méltók legyenek.

Lovász Sándor.

Hatósági élet.

Székesfejérvár szab. kir. város bizottságának 1875. évi október 18-án tartott rendes havi közgyűlése.

(Vége.)

Felolvastott a pénzügyminiszter leirata az adóhátralékosokra vonatkozólag.

A júliusi közgyűlés határozata folytán felterjesztés intézettel a pénzügyminiszterhez, hogy tekintve a lakosság fizetésképtelenségét, engedje meg, hogy az adóvégrehajtás s a szüret és kukoricaszedés után eszközöltessék. A miniszter nem látja indokoltnak a fizetésképtelenségét, a 22,000 frtra rugó adóhátralék haladék nélküli behajtását rendelte el. Kiadatik a pénzügyi tanácsosnak.

A reálanoda 187³/₄ évi 50 frt. 78 krban meghaladott és tényleg kiadott szükséglet kifizetése utalványoztatott.

A mértékhitelítéshez beszerzett tárgyak 1386 frt. 90 kr. vételárának kifizetésére nézve határozatott, hogy ezen tartozási összeg a fogyasztási hivatalnál befolyt nyeresemény összegből fog előlegeztetni.

Felolvastott a belügyminiszterium leirata, melylyel Miskey Józsefné szül. Klausal Franciszka honosságra nézve — daczára, hogy a város egyizben ezt megtagadta — a székesfejérvári illetőségét rendeli megállapítani. A honosság meg nem állapítható s a miniszter sérelmes leiratára felterjesztés intézettel, melyben a város Miskeinére nézve az illetőséget megtagadja.

Az őszi legeltetés engedélyezése tárgyában a tanács jelenti, hogy a megejtett szavazásnál a legeltetés mellett 192 s ellene egy nyilatkozott. A legeltetés tehát f. hó 21-ik napjától engedélyeztetik. A jelentés jóváhagyólag tudomásul vétetik.

Lőrincz Károly katasztrali bizottság elnöksége részéről beadott jelentés folytán a tagok további közreműködéséhez megkívántató napi díjak egy sze mélyre nézve 1 frt. 50 krban állapítottak meg.

A helybeli méntelep melletti lovagló-tér bérletére nézve a helybeli ménese democatikus pártja a hozzá intézett megkeresésre válaszol, kijelenti, hogy a magasabb haszonbér megadása részéről nem helyezheti ki látásba. Az terület tehát Bonovits Illés vállalkozónak adatik át 160 frt. haszonbérért; utasítatik az ügyész, hogy nevezettel a haszonbérleti szerződést kösse meg.

A fogyasztási adó bérlemény 2620 frt. 80 krral emeltetett fel, a tanács véleményezése folytán elhatároztatott, hogy a bérlemény azért megtartandó lesz. A fogyasztási bizottsághoz tétetik, a többlet mikénti beszerzése céljából.

A közelebb megválasztott három elemi tanítónak fizetése utalványoztatik.

A tanács jelenti, hogy a szolgazemélyzet ruházatához szükségelendő szűcsmunkálatokra nézve az árlejtés megtörténvén, Szemler Imre helybeli szűcsmester vállalta el a munkálatokat legelőnyösebb feltételek